

РЕШЕНИЕ

№ 89

гр. Кюстендил, 19.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Янка Ян. Ангелова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20231520101110 по описа за 2023 година

„А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД,ЕИК 131468980,адрес на управление на дейността-гр.София,район Илинден,ул.“Кукуш“№ 1 ,чрез адвокат Л. Р.,съдебен адрес-гр.София,ул.“Цар Калоян“№ 6,хотел „Рила“,офис № 411,е предявило против „С.Г.КОЛЕКТИВ“ЕООД,ЕИК 202287160,седалище и адрес на управление на дейността-гр.Кюстендил,ул.“Петър Берон“№ 46,иск да бъде признато за установено по отношение на последният,че дължи на ищеца сума в общ размер на 1190,41 /хиляда сто и деветдесет и четиредесет и един/ лева,от която 412,37 /четиристотин и дванадесет и тридесет и седем/ лева,представляващи цена на месечни такси и потребление за използване на услуги по договор № 505692203,партида 109474579,ID на договора М6485569/18.02.2020 год.за периода от 23.01.2022 год.до 22.09.2022 год.,ведно със законната лихва за забава от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане, сумата от 733,86 /седемстотин и тридесет и три и осемдесет и шест/лева,представляваща неустойка за неизпълнение на договор 505692203, партида 109474579,ID на договора М6485569/18.02.2020 год от 18.02.2020 год.,ведно със законната лихва за забава върху същата,считано от датата на подаване на заявлението до окончателното

изплащане.

Претендират се и разносните от производството.

В срока за отговор на ИМ ответното ТД оспорва иска и обстоятелствата на които се основават, развива подробни съображения в тази насока.

КРС, след като обсъди събраните доказателства и доводите и възраженията на страните при усл. на чл.235, ал.2 и 3 ГПК, приема за установено следното:

Не се спори между страните, че между тях на 18.02.2020 год. е бил сключен договор за използване на електронни съобщителни услуги ID на клиент 505692203, партида 109474579, номер на договора M6485569, по силата на който ищеца поел задължението да предоставя на ответното ТД за срок от 2-две години услуги, индивидуализирани конкретно в отделно подписани приложения-анекси към основният договор. С Приложение № 1/17.02.2020 год./л.4-5/ било договорено ползването на услугата A1TV за срок 2-две години срещу заплащане, а с Приложение № 1 към договора от същата дата и допълнение към същото било договорено ползване на услугата фиксиран интернет също за срок от 2-две години./л.6-7/. В посочените приложения било договорено, че услугите се предоставят при действието на Общи условия, със съдържанието на които ответникът се е запознал предварително и се съгласява. Представени са като доказателства по делото Общи условия за взаимоотношения между „А1България“ ЕАД и крайните ползватели на широколентов достъп до Интернет чрез обществена електронна съобщителна фиксирана мрежа за пренос на данни /л.22-34/ и Общи Условия за предоставяне на услугата цифрова телевизия, предоставена през сателитна технология от „А1България“ ЕАД/л.35-45/, които съдържат възможност /чл.83.1 и в двете ОУ/ по преценка на ищеца същият едностранно да прекрати договора или временно да спре достъпа до мрежата, когато абонат не плати дължими суми след изтичане на срокът за плащане.

С допълнително споразумение-анекс от 15.04.2022 год./л.8/ и приложение № 2/л.9/ към същото страните договорили продължаване на срока на услугите по основният договор за 2-две години с крайна дата 15.04.2024 год., при запазени тарифни планове за мобилните номера, посочени в приложението. За исковия период 23.01.2022 год.-22.09.2022 год. ищцето ТД изготвило фактури /л.10-19/, за обща стойност от 412,37 лв., всяка съдържаща стойността на дължимите месечни абонаментни такси и срок за плащане по всяка

фактура. Няма спор между страните, че сумите по фактурите не са платени. Няма доказателства по делото ищецът да е уведомявал ответника в писмена форма, че прекратява действието на договора и услугите по приложенията. Поради неплащането на сумите ищцовото ТД отразило в две сметки/л.20-21/ и неустойки, в общ размер на 733,86 лв., дължащи се на основание предсрочно прекратяване на действието на договора и за съответните услуги. Със заявление по чл.410 ГПК ищецът сезирал РС-Кюстендил за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 ГПК, което било уважено, като видно от изисканото в цялост ч.гр.д.№ 138/2023 год. ответното ТД депозирало възражение за недължимост на сумите и след дадените от съда указания ищцовото ТД в срок е предявило искове за установяване съществуване на вземанията си.

Съгласно експ.з-ние вх.№ 113638/08.11.2023 год./л.110-121/, изп.от в.л. С. Т. Т. ищцовото ТД е регистрирало в софтуерната си система договор с ответното ТД с партида 109474579, ID на договор №М 6485569/18.02.2020 год. за 2 броя телевизора и услугата TV-/ID на абонамент 201002133027/ и услугата фиксиран интернет ID на абонамент 101002133028/, през периода 23.01.2022 год.-22.09.2022 год. за времето след 06.04.2022 год. до 07.10.2022 год. услугите поради неплащане временно са били спрени, а на последната дата и прекратени, като деактивацията е автоматичен процес, без човешка намеса, при заплащане на дължимите суми за услугите изцяло алгоритъма за прекратяване на договора се спира и услугите се активират в пълен обем, като сумите за дължими неустойки се начисляват и генерират по предварително зададен алгоритъм автоматично. Съгласно експ.з-ние вх.№ 277/09.01.2024 год./л.141-148/, изп.от в.л.С. Т., се установява това, че ответното ТД дължи по проценните фактури сума в размер на 412,37 лв., действието на услугите е прекратено на 07.10.2022 год., като ищцовото ТД при изготвяне на фактурите не е съобщило условията на анекса от 15.04.2022 год., по който задължението е в размер на 247,60 лв. с ДДС.

Горната фактическа обстановка се установява и доказва от цитираните доказателства, като останалите като неотнормими към спора, или непроменящи крайните изводи на съда не се обсъждат. Въз основа на установеното съдът прави следните правни изводи:

От изискането и приложено в цялост ч.гр.д.№ 13882023 год. на РС-

Кюстендил се установи безусловната процесуална предпоставка за допустимостта на исковото производство-депозирано и уважено заявление по реда на чл.410 ГПК за страни,суми и основания за дълживост идентимни с тези по ИМ,депозирано в заповедното производство възражение за недължимост и предявен в срок иск за установяване съществуване на вземането по издадената заповед за изпълнение на парично задължение.

Установи се,че между страните е бил сключен договор в писмена форма,по силата на които ищецът поел срещу заплащане на възнаграждение да предоставя на ответното ТД специфични услуги,индивидуализирани в представените по делото приложения.Следва да се отбележи,че договор № 505692203,както е посочен в ИМ не се представя като писмено доказателство, а само приложенията към него,като същите сами по себе си имат характера и съдържанието на допълнителни споразумения към основен договор и неразделна част от такъв и при липса на оспорване на съществуването на последният съдът приема,че той е бил сключен.Няма спор и по това,че ищецът е изпълнявал задълженията си по приложенията,при което е изправна страна в правоотношенията.Това се установява и от експ.з-ние на в.л. С. Т..Не се спори по неизпълнението на задължението на ответното ТД да заплати цената на ползваните услуги.Това обстоятелство бе установено и от експертното заключение на в.л.Т..Ответника спори по размера на задълженията по начислените фактури като прави и възражения за недължимост на претендираните неустойки,вкл. и възражение за нищожност на неустоечната клауза.

По силата на чл.229а,ал.1 от Закон за електронните съобщения,приложим в казуса,с оглед страните и предмета на договора, срочен договор за електронни съобщителни услуги, различни от междуличностни съобщителни услуги без номера и различни от услуги за пренос при свързване машина-машина, се сключва за срок не по-дълъг от 2-две години,той може да бъде продължен само при изрично писмено съгласие на крайния ползвател относно условията за продължаване,като при липса на такова съгласие след изтичане срока на договора той се преобразува в безсрочен при същите условия.

Съобразно горното след 17.02.2022 год. действието на договора за мобилни услуги,съответно на услугите по двете приложения-фиксиран интернет и A1 ТВ,съобразено с липсата на доказателства за това някоя от страните изрично

да се е противопоставила на продължаване на действието му, е трансформиран в безсрочен при това при първоначално уговорените условия относно вид услуга и цена. Клаузи в такъв смисъл се съдържат и в приложенията за съответните услуги-т.7.12 от приложение № 1 за услугата А1 ТВ и т.6.2.3 от приложение № 1 за услугата Фиксиран интернет /А1нет/. Практически обаче ищцовото ТД претендира заплащане за исковия период на суми над първоначално уговорените, извод на съда, основаващ се на експ.з-ние на в.л.Т., съгласно която реално дължимата сума за исковия период е 247,60 лв., за който размер ще се уважи искът, а за раликата ще се отхвърли.

Искът за договорни неустойки е изцяло неоснователен и подлежи на отхвърляне.

В раздел IV на ОУ за взаимоотношенията между „А1 България“ и крайните ползватели на ширококолов достъп до интернет чрез обществена електронна съобщителна фиксирана мрежа за пренос на данни е предвиден ред за плащане на услугите – чл.21.2-21.5-въз основа на фактура, в срока указан в същата, но не по-късно от 15 дни от датата на издаването ѝ, като неполучаването на самата фактура не освобождава потребителя от задължението да плати сумата по нея.

В чл. 83 от горните ОУ е предвидено, че при неплащане на дължими суми след изтичане на срока за плащане ищеца има правото по своя преценка едностранно да прекрати договора или временно да спре достъпа до мрежата, като в т.6.3.1 от приложение № 1/17.02.2020 год. е уговорено заплащането от страна на абоната на неустойка, ако действието на договора бъде предсрочно прекратено по негова вина, или достъпът до мрежата бъде спрял. Размерът на неустойката е сборът на месечните абонаментни такси в размера, валиден след прекратяване действието на договора до изтичане на съответният срок на ползване. Сходни са разпоредбите на чл.37.4-37.5 и 83 от ОУ за предоставяне на услугата цифрова телевизия, предоставена през сателитна технология от „А! България“ ЕАД и т.8.1 от приложение № 1 относно цени и условия за ползване на услугата А1ТВ-абоната дължи неустойка в размер на месечните абонаментни такси, дължими за абонамента, за който договорът се прекратява, по техния стандартен размер, без отстъпка, до изтичане на съответният срок на ползване.

Според ищцовото дружество, ответното му дължи неустойка за 18 месеца

за прекратяването на интернет услугата, която е в размер на 179,82 лв. и за същият срок за прекратяването на другата услуга, по която неустойката се претендира в размер на 554,04 лв.

За да възникне задължението на абоната за заплащане на неустойка, според клаузите на индивидуалните договори и общите условия към тях, е потребно договорите да са били развалени едностранно от дружеството, поради виновно неизпълнение на договорно задължение на абоната, каквото разваляне не се доказва да е сторено по делото. За основателността на претенцията за неустойка, черпеща правно основание в разпоредбата на чл. 92 от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидно облигационно отношение с ответника по процесния договор за мобилни услуги, наличието на валидна клауза за неустойка, в случай на предсрочно прекратяване на договора, поради виновно неизпълнение на задълженията на ответника, предсрочно прекратяване на договора по вина на ответника, както и размера на уговорената неустойка.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си.

В случая /както бе посочено по-горе/, страните са били обвързани от валидни правоотношения по процесните договори за мобилни услуги и съответно приложимите към тях ОУ предвиждат възможност ищеца да прекрати едностранно действието на договор за електронни услуги по вина на абоната, ако последният не плати дължимата сума по ползваните услуги и в уговорените срокове. Безспорно е установено по делото, че ответникът не е изпълнил задължението си да заплати в срока цената на предоставените му услуги за исковия период, поради което за дружеството жалбоподател в настоящото производство е възникнало правото едностранно да прекрати договорите поради виновно неизпълнение от страна на ответника.

Съдът намира, че независимо от употребеното в чл. 83 от двете ОУ понятие "прекратяване" на договора, на практика клаузата урежда предпоставките и последиците на разваляне на договора по вина на ответника. Правната квалификация на институтите се определя единствено от тяхната същност, а не от даденото от страните наименование. Съгласно чл. 87, ал. 1 от ЗЗД, предупреждението за разваляне на писмени договори, какъвто е процесният, следва да се извърши писмено. Нормата е от императивен порядък, доколкото

цели гарантиране на сигурността в гражданския оборот. Целта е да се избегне неяснотата дали договорът е действащ или не. С това право разполага единствено изправната страна по един двустранен договор.

Писмено волеизявление за разваляне на договора до ответника в случая нито се твърди, нито се доказва да е отправяно преди предявяване на иска. Изпращането на напомнителни съобщения за просрочени задължения и деактивацията на услугата не могат да се квалифицират като изявление за разваляне. В първия случай би липсвало волеизявление за упражняване на подобно потестативно право, а във втория не би била спазена изискуемата форма. Спирането на услугите не е равнозначно на прекратяване на облигационната връзка. Напротив, същото има самостоятелна регламентация в ОУ, предвиждаща включително възстановяване на услугата след заплащане на задълженията. В този смисъл не би могло да се приеме, че е настъпило автоматично прекратяване на договора с конклюдентни действия.

Правото да бъде развален двустранен писмен договор се упражнява с отправяне на изявление до неизправната страна, съдържащо по ясен и недвусмислен начин волята на изправната страна за разваляне на договора. Както бе отбелязано по аргумент от чл. 87, ал. 1 от ЗЗД, изискващ писмена форма за предупреждение от страна на кредитора при договори, сключени в писмена форма, в хипотезата на чл. 87, ал. 2 от ЗЗД при развалянето на двустранен договор поради неизпълнение без даване на срок, кредиторът – ищец следва да уведоми писмено ответника за упражняване на потестативното си право в конкретния случай – правото на предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги.

В конкретния случай, операторът на мобилни услуги поддържа довод за едностранно автоматично прекратяване на договора, с който довод, предвид гореизложените съображения, настоящият докладчик не би могъл да се съгласи и на това основание да приеме, че е налице надлежно прекратяване на договорната връзка.

Настоящата инстанция счита, че до ответника не е достигнало писмено изявление на кредитора за разваляне на процесния договор, каквото е необходимо съгласно чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Неспазването на това изискване опорочава твърдяното от ищеца разваляне на договора по вина на потребителя, което би имало за последица задължение на неизправната страна

за плащане на неустойка. Съдебната практика приема, че е допустимо разваляне на двустранен договор с исковата молба, в която волята на ищеца за разваляне на възникналото между страните договорно правоотношение е точно и ясно изразена.

В исковата молба, с която се претендират последиците от развалянето на договора, имплицитно се съдържа предупреждение и волеизявление за разваляне на договора поради неизпълнение на задължения на другата страна. След като с исковата молба се претендират последиците на развалянето на един договор поради неизпълнение от едната страна по него, то с предявяването на иска може да се приеме, че ищецът е обективирал и воля за разваляне на договора.

В настоящия случай препис от исковата молба и приложенията към нея са връчени на ответника на 15.06.2023 год., тоест преди изтичане на срока по договора за мобилни услуги, за които бе отбелязано че с анекса от 15.04.2022 год. от безсрочен е трансформиран в срочен за 2-две години, като на практика прекратяването на срокът на последният е на първата година и вторият месец от двугодишният му срок на действие. Основание за заплащане на неустойка е прекратяване на договорите преди изтичане на срока им, освен ако неустоечната клауза е нищожна.

Страните в правоотношението са търговски субекти и по отношение на ответникът защитата по Закон за защита на потребителите е неприложима. Действително ТЗ не съдържа специална правна регламентация на основанията и правните последици при недействителност на търговските сделки и по силата на препращащата норма на чл. 288 ТЗ приложение следва да намерят установените в чл. 26 и сл. 33Д общи правила за недействителност на договорите.

Договарянето в нарушение на добрите нрави е основание за нищожност и на търговските сделки по чл. 26, ал. 1, пр. 3 33Д. Приложимостта им в търговското право не може да се отрече независимо от въведената с чл. 309 ТЗ забрана за намаляване на неустойката поради прекомерност

Добрите нрави са критерии за норми за поведение, които се установяват в обществото, поради това, че значителна част от хората според вътрешното си убеждение ги приемат и се съобразяват с тях. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически

слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг. Накърняване на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД е налице, когато се нарушава правен принцип, който може и да не е законодателно изрично формулиран, но спазването му е проведено чрез създаване на други разпоредби, част от действащото право. Такива са принципите на справедливостта, на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения и на предотвратяването на несправедливото облагодетелстване. Законодателят придава правна значимост на нарушението на добрите нрави с оглед на защитата на обществените отношения като цяло, а не само поради индивидуалния интерес на конкретен правен субект. При преценката за нарушаване на принципа на справедливостта правоприлагащият орган изхожда от законодателството, своето правосъзнание и обстоятелствата в конкретния случай.

Липсва нормативно ограничение и в рамките на предоставената им договорна свобода на основание чл. 9 ЗЗД страните по договор за услуга могат да включат клауза за едностранното му прекратяване преди изтичане на срока, по волята на която и да е от страните или на една определена от тях. Допустимо е също така уговарянето от страните на неустойка за вредите от предсрочното прекратяване на срочен договор за услуга, но само в рамките на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, иначе клаузата за неустойка би била нищожна поради накърняване на добрите нрави, за което съдът следи служебно, като преценката се извършва към момента на сключване на договора – т. 3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС. При тази преценка следва да се изходи преди всичко от характерните особености на договора за услуга и вида на насрещните престации: мобилният оператор се задължава да предостави на потребителя ползването на мобилни услуги срещу абонаментна такса, а потребителят – да я заплати, но само срещу предоставената му услуга.

От друга страна, ако е уговорена неустойка при предсрочно прекратяване на договор за услуга, която е в размер на всички неплатени по договора абонаментни вноски до края на неговия първоначално уговорен срок, мобилният оператор по прекратения договор ще получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя ползването на услугата по договора, като в

случая дори в пъти повече, доколкото неустойката се определя въз основа на стандартната месечна такса /без отстъпки/, а не въз основа на индивидуално договорената между страните преференциална месечна такса. Следователно уговорената по този начин неустойка за предсрочно прекратяване излиза извън по-горе очертаните функции, създава условия за неоснователно обогатяване на предоставящия услугата мобилен оператор и нарушава принципа за справедливост. Уговорката за неустойка в полза на мобилен оператор при предсрочно прекратяване на договор за услуга поради неплащане на сума по договора от потребителя, определена в размер на всички абонаментни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на първоначално уговорения в него срок, е нищожна поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. трето ЗЗД /в този смисъл е константната практика на ВКС – например Решение № 110/21.07.2016 г. по т. д. № 1226/2015 г., ВКС, I т. о., Решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г., ВКС, I т. о. и Решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г., ВКС, I т. о. /.

Следва да се посочи, че съдът следи служебно за нищожността на договорните клаузи, предмет на договора, когато тя е свързана с противоречие на закона или на добрите нрави и това противоречие произтича пряко от твърденията и доказателства по делото /в този смисъл Тълкувателно решение № 1/27.04.2022 г. по тълк. д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС и т. 3 от Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС

Съобразно горното искът за присъждане на договорни неустойки е неоснователен и ще се отхвърли, като съдът счита за неоснователни, с оглед изложеното по-горе, твърденията на ищцовото ТД във връзка с отговора на ИМ, обективирани в негова молба вх. № 9945/06.10.2023 год. В молба вх. № 5880/13.06.2023 год. ищецът в изпълнение на указанията на съда по отстраняване на нередовностите на ИМ е сторил, на осн. чл. 232 от ГПК изявление за оттегляне на исковата претенция за сумата от 44,18 лв., претендирана като мораторна лихва върху вземания, изчислено от първи ден на забавата за плащане на всеки счетоводен документ до датата, предхождаща датата на депозиране на заявлението, по която съдът не се е произнесъл изрично и ще стори това с настоящото решение, като

съобразява че за оттеглянето на иска в посочената част ,с оглед етапа от производството на който е сторен , съгласието на ответника не е било необходимо.

По разноските

Съобразно горното исковите са уважени за 20,29 %-общо са предявени за сумата от 1190,41 лв.,уважават се само за 247,60 лв.,при което $247,60 : 1190,41 \times 100 = 20,79 \%$. Съобразно това изчисление се следва този размер разноски на ищеца,а на ответника-79,21 %.

Съдът счита за неоснователно твърдението на ответното ТД ,че с поведението си не е дало повод за образуване на делото,тъй като безспорно не е платило нищо по задължението си.Спорът за размерът на месечните абонаментни такси,при твърдението му че начислените са били по-големи от реално уговорените,не го е освобождавало от задължението и възможността да плати реално дължимото според него,а за спорната част да реши въпроса било по договорен,било по съдебен път.В заповедното производство ищецът е сторил разноски в размер на 425,00 лв.,от която сума съдът ще му присъди размер от 88,25 /осемдесет и осем лева и двадесет и пет стотинки/лв.В исковото производство е платена държавна такса от 75,00 лв.,възнаграждения на вещи лица в размер на 790,00 лв.Ищецът е представляван от адвокат,като няма доказателства за конкретно заплатена сума,представляваща възнаграждение за представителството,при което ще му се присъдят разноски в размер на 164,24 /сто и шестдесет и четири лева и двадесет и четири стотинки/ лева,съразмерно уважената част от исковата претенция.на ответното ТД,съобразно отхвърлената част от исковата претенция-79,21 % и разноските от 500,00 лв.,платени за адвокатско възнаграждение,ще се присъдят такива от 396,05 /триста и деветдесет и шест лева и пет стотинки/лв.Поради липса на изрични волеизявления на страните компенсация между насрещно дължащи се разноски съдът не може да стори служебно.Платеното от ответното ТД на процесуалният си представител адвокатско възнаграждение не е прекомерно,поради което съдът не намира основание да го намали.

Водим от горното и на осн.чл.422 ГПК във вр. с чл.79,ал.1 ЗЗД,вр. с чл.335 ТЗ,вр. с чл.чл.92 ЗЗД и чл.86,ал.1 ЗЗД.съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО между „А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД, ЕИК 131468980,адрес на управление на дейността-гр.София,район Илинден,ул.“Кукуш“№ 1 и „С.С.Г.КОЛЕКТИВ“ЕООД,ЕИК 202287160,седалище и адрес на управление на дейността-гр.Кюстендил, ул.“Петър Берон“№ 46, че С.С.Г.КОЛЕКТИВ“ЕООД ,с посочени данни дължи на „А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД,ЕИК 131468980,също с посочени данни, сума в общ размер на **247,60 /двеста и четидесет и седем лева и шестдесет стотинки/ лева**,представляващи цена на месечни такси и потребление за използване на услуги по договор № 505692203,партида 109474579,ID на договора М6485569/18.02.2020 год.за периода от 23.01.2022 год.до 22.09.2022 год.,ведно със законната лихва за забава от 26.01.2023 год.до окончателното изплащане на сумата,**като за сумата от 164,77 /сто и шестдесет и четири лева и седемдесет и седем стотинки/лева**,представляваща разликата между уважената част на иска до пълният му предявен размер за сумата от 412,37 /четиристотин и дванадесет и тридесет и седем/ лева,**както и за сумата от 733,86 /седемстотин и тридесет и три и осемдесет и шест/лева**,представляваща неустойка за неизпълнение на договор 505692203, партида 109474579,ID на договора М6485569/18.02.2020 год от 18.02.2020 год.,ведно със законната лихва за забава върху същата,считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане,**ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ПРЕКРАТЯВА производството по делото по предявените от А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД,ЕИК 131468980,адрес на управление на дейността-гр.София,район Илинден,ул.“Кукуш“№ 1 и „С.С.Г.КОЛЕКТИВ“ЕООД,ЕИК 202287160,седалище и адрес на управление на дейността-гр.Кюстендил,ул.“Петър Берон“№ 46,в частта им да бъде признато за установено по отношение на ответника,че в полза на ищеца съществува вземане за сумата от 44,18 /четиредесет и четири лева и осемнадесет стотинки/лева,представляваща мораторна лихва върху посочените вземания,изчислена от датата,представляваща първи ден на забавата за плащане по всеки отделен счетоводен документ до датата,предхождаща датата на депозиране на заявлението,от които 21,96 /двадесет и един и деветдесет и шест/лева,мораторна лихва върху вземането за месечни такси и

потребление за периода от 28.03.2022 год.-25.01.2023 год. и 2,22 /два и двадесет и два/ лева,мораторна лихва върху вземането за неустойка за периода от 08.10.2022 год.-25.01.2023 год.

Решението в горната му прекратителна част ,имаща характер на определение,подлежи на обжалване от А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД,ЕИК 131468980,адрес на управление на дейността-гр.София,район Илинден,ул.“Кукуш“№ 1,в 7-дневен срок от съобщаването му чрез връчване на препис на електронните адреси на ищеца,посочени в ИМ и молба вх.№ 5880/13.06.2023 год.

ОСЪЖДА „С.С.Г.КОЛЕКТИВ“ЕООД,ЕИК 202287160,седалище и адрес на управление на дейността-гр.Кюстендил,ул.“Петър Берон“№ 46,ДА ЗАПЛАТИ на „А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД,ЕИК 131468980,адрес на управление на дейността-гр.София,район Илинден,ул.“Кукуш“№ 1,сумата от 88,25 /осемдесет и осем лева и двадесет и пет стотинки/лв.,представляваща сторените от последното разноси о ч.гр.д.№ 138/2023 год. по описа на РС-Кюстендил,съобразно уважената част от исковата претенция,както и сумата от 164,24 /сто и шестдесет и четири лева и двадесет и четири стотинки/ лева,съобразно уважената част от исковата претенция .

ОСЪЖДА „А 1 БЪЛГАРИЯ“ЕАД,ЕИК 131468980,адрес на управление на дейността-гр.София,район Илинден,ул.“Кукуш“№ 1,ДА ЗАПЛАТИ на и „С.С.Г.КОЛЕКТИВ“ЕООД,ЕИК 202287160,седалище и адрес на управление на дейността-гр.Кюстендил,ул.“Петър Берон“№ 46, сумата от 396,05 /триста и деветдесет и шест лева и пет стотинки/лв.,представляваща сторените в настоящото производство разноси съобразно отхвърлената част от исковата претенция.

Решението подлежи на обжалване в посочените му части с въззивна жалба пред Окръжен съд кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи,на ищеца по реда на чл.50,ал.5 ГПК.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____